

at det var Emanuel Hansted, der havde haft Del i denne mærkelige Omvendelse. Fra dette Øjeblik slog Stemningen mange Steder om. Det viste sig, at navnlig blandt Smaafolk og ganske særligt blandt de fattige Fiskere nede i Lejet, som hidtil var forbleven ganske upaavirkede af Egnens aandelige Rørelser, var mange stærkt optagne af denne besynderlige fremmede, der frivillig hengav sit Liv til Fattigdommens Ydmygelser og Vanære. Han havde undertiden givet sig i Snak med dem, naar de stod ved Stranden og røgtede deres Garn; og skønt de ikke altid forstod hans Tale, havde alene hans sære Skikkelse og Mildheden i hans Blik og Tone bibragt dem en egen svimlende Fornemmelse af at være kommen i Berøring med det overnaturlige. Ogsaa Egnens syge, og navnlig de fattigste iblandt dem, havde han jevnligt besøgt, dog ikke for at trøste dem. Naar han sad ved deres Senge, talte han om deres Sygdom som en stor Naade og kaldte deres Lidelser „Guds Kærtegn“, for hvilke de skulde være glade og taknemlige. Særlig megen Tale havde der i den sidste Tid været om hans vidunderlige Indflydelse paa en midaldrende Kone, der led af Mavekræft og hvis Smertensskrig man forhen havde kunnet høre om Natten over den hele By. Nu, efterat Emanuel nogle Gange havde besøgt hende, var ikke alene disse uhyggelige Skrig forstummede, men Folk, der gik forbi hendes Vindu, kunde høre hende ligge inde i Sengen og synge Takkesange, hvis Jubel steg med Lidelserne.

„Skal De forresten ikke hen og besøge samme Hr. Hansted,“ sagde Frk. Katinka. De og han var jo i sin Tid gode Bekendte.“

Væverens rødrandede Øjne skævede hen til hende med et undersøgende Blik.

„Aa, det kunde der vel ikke være nogen større Gavn ved, troer jeg. — Men hvad mon han ellers saadan gaar og tænker paa, mener Frøkenen?“

„Jeg veed saamænd ikke.“

„Mon han har Spekulationer med detteherre Vennemøde, som nu skal holdes her?“

„Jeg veed ikke.“